

„No, je že prav, kar sta nameravala,“ prijazno reče oče; „pa ne bo treba. Sem že jaz včeraj, ko sem šel z vozom v mlin, zapeljal k Hladetovim drv, da sem jih odškodoval za tisto, kar sta jim bila vidva vzela. Toda zapomnita si: Ako je človek trdosrčen proti ubožcem celo tedaj, ko mu ne narede nikakršne škode, je to neusmiljeno in grdo. Odložita zopet butari in spravita sani na svoje mesto, potem pa pojdita k materi, da dobita zopet kruha na pot kakor po navadi!“

Dečkoma se je kamen odvalil od srca. Storila sta, kakor je veleval oče, in stekla v vežo. Tu ju je mati že čakala. Porinila je vsakemu v torbo večjo zagozdo kruha kakor navadno in dejala: „Dečka moja, bodita vedno dobrega srca, še rajša vaju bova z očetom imela!“

Pesem veselja.

*Zlato solnce se smehlja
sredi sinjega neba.*

*Mine zima, in pomlad
tisoč nam prinese nad.*

*V ostrem trnju klije cvet —
radost hodi skozi svet . . .*

D. A.

Pridni učenki v spomin.

Poroča Št. Jelenec.

ed zvestimi čitatelji „Zvončka“ na Dvoru je bila tudi Klinčeva Vidka. Kako težko je pričakovala prihoda vsake številke! Kako se je veselila lepih slik in zanimivih povesti!

Ali Klinčeva Vidka „Zvončka“ ne bo več brala. Že pozimi jo je zgrabila kruta bolezen, vso pomlad je bolehalo in na praznik sv. Petra in Pavla je sirotica umrla.

Dne 1. julija so jo pokopali na tistem pokopališču pri sv. Juriju na Dvoru. K zadnjemu počitku so jo spremili vsi učenci dvorske šole. Pred domačo hišo in na pokopališču so ji zapeli po eno žalostinko. Šest učencev